

билъ българинъ, Селимински заключава: „Това внуши на народа, че не оставатъ други сръдства за спасение, освенъ революционни, канонически и реформаторски. Вторитѣ докарватъ народитѣ въ сжщитѣ злини. Третитѣ се считатъ за по-угодни и по-успѣшни“. Какъ може да се изтрае още въ това забъркано състояние на въпроса ни, създадено отъ козни на патриаршията, слабостъ и подозрителностъ на правителството и поквара или малодушие на нѣкои наши народни представители? Остава едно сръдство за избава: „цѣлиятъ народъ съ единъ замахъ да разреши този въпросъ“. Нима не е истински позоръ за единъ многоброенъ народъ да търпи за патриархъ лице като Йоакима и за иерарси — порочни и омразни фанариоти? Ако тѣзи духовни власти сж наклеветили нашитѣ архиереи въ ересъ, или сж пращали убийци да ги затриватъ, или сж ги заточили, народътъ ни би трѣбвало, „по примѣра на Бориса и Асена“ и „възъ основа на своитѣ естествени права“, сжщо да прокълне въ черквитѣ си патриарха, синода и цѣлото фенерско духовенство. И понеже правителството не се е намѣсило, а само е изпълнявало своитѣ полицейски обязанности, следва да се заключи, че то смѣта българитѣ за прави. Ето защо неправилно сж постѣпили ония наши народни представители, които сж предлагали нѣкакво споразумение съ патриарха. „Не трѣбва вече да заседаваме съ него (— фенерското духовенство), понеже нашиятъ народъ се отдѣли черковно. Народътъ ни е вече пълнолѣтенъ и въ състояние да управлява своята черква безъ фенерската разбойнишка шайка“. И ако сега фанариотитѣ, притиснати отъ безпаричие, — тѣ сж били всѣкога консумативенъ елементъ, — ни наричатъ братя и благороденъ народъ, забравяйки вчерашната си надменностъ, това е само хитро лицемѣрие. Ние бихме били безумци, ако ги повѣрвахме. Пъкъ и правителството не може „да жертвува интереситѣ на шесть милиона жители за въ полза на една малка котерия“.

И Селимински, попадналъ въ жлъчно настроение, разказва за поука на сънародницитѣ си две басни отъ Езона: една за орела, който, застрелянъ отъ ловецъ, жалѣлъ не за смъртъта си, а за това, че стрелата била нагласена съ негово перо; и друга за вълцитѣ, които, като нѣмали възможностъ да нападатъ стадата, предложили имъ вѣченъ миръ, съ условие, обаче, да